

Alvin and the Chipmunks

Henk Schreurs en ik liepen over Massachusetts Street in Lawrence, Kansas. Wij hadden net geconcludeerd dat ook hier mensen *in need* rondlopen. Een nog jonge, ogenschijnlijk door een verslaving getekende vrouw, vroeg ons om kleingeld. Haar weinig symmetrisch kaalgeschoren vriend informeerde, zittend op een bankje, vanuit zijn mondhoek hoeveel ze had geïncasseerd. Slappe kerel. Een beetje vent knapt dat vuile werk natuurlijk zelf op. Niet veel later kwamen wij Damian tegen. Hij maakte een vriendelijke opmerking over mijn Tweed colbert en het gegeven dat hij er ook één bezat. Damian was 22 jaar oud. Hij had geen ouders meer en woonde af en toe bij zijn grootouders in Lawrence. Al vier jaar reisde hij als straatmuzikant door de staat Kansas en hij kon er desgevraagd makkelijk van leven. Damian was niet dakloos. Of misschien toch *more or less*. Hij diepte iets uit de binnenzak van zijn jack. Een Italiaanse dame had hem haar huissleutel in vertrouwen meegegeven. Die huissleutel hing aan een sleutelhanger waaraan een klein pianootje bevestigd was. Hij was er maar wat trots op. Damian straalde een jeugdige onbevangenheid uit. Eigenlijk was ik in afwachting van de onvermijdelijke vraag om *small change*, maar die kwam niet. Damian was in voor een goed gesprek. Over muziek. Hij vertelde dat hij deze zomer in Bakersfield, California geweest was om daar te spelen. Ik vertelde hem dat ik die stad kende. Uit een muziektrack. Naast *To be, or not to be*, van William Shakespeare, één van de weinige Engelse teksten die ik moeiteloos en met hoog Deeldertempo kan oplepelen, simpelweg omdat ik die op jonge leeftijd in mijn kop gestampt had. *I was driving home, early Sunday morning, through Bakersfield, California, listening to the gospel music on the gospel radio station and the preacher said; You know you always have a Lord by your side. So I ran twenty red lights in his honor. Thank you Jesus, thank you Lord!* Damian baalde toen hij hoorde dat het een Stones-nummer was. Hij moest toegeven dat hij het nummer niet kende.

Evenwel. Daarna ging het hek in hem goed van de dam, want Damian kende ook wel een paar teksten uit het hoofd, waaronder *the Witch Doctor van Alvin and the Chipmunks*.

Henk raakte op dat moment van de kook door zoveel vriendelijkheid en dat allemaal in een tijdsbestek van 5 minuten. Hij stond zichtbaar te genieten. Damian was een bijzondere en aardige gast. Evengoed, ondanks zijn positieve inborst had ik *a gut feeling* dat er in Damian meer *melancholia* rondwaarde dan op het eerste oog te zien was. Wij sloten het gesprek af door hem te vragen of het respectloos zou zijn als wij hem 5 dollar zouden offreren. Ter financiering van zijn nieuwe piano. Een *Fender Rhodes*.

I am happy I mentioned your fancy jacket, zei Damian lachend en hij gaf ons een stevige *high five*. Henk en ik niet minder. Je kunt in 5 minuten van iemand gaan houden.